

Suurimmista häviäjistä ei kirjoiteta

Mika Myllylään epo-tunnustus oli surullinen luku suomalaista urheiluhistoriaa. Aiheesta julkisuudessa käyty keskustelu on ollut suureksi osaksi sekä matalaotsaista että sensaatiohakuista ja sitä ovat harrastaneet sellaiset toimittajat, joilla ei ole minkäänlaista käytännön kokemusta hiihtourheilusta. Samat toimittajat, jotka sinisilmäisesti olivat alppimajojen ja ternimaidon lumoissa, ovat nyt fariseuksina viittomassa syyttävällä sormella entisiä kansallissankareita. Juttuja lukiessa tulee väistämättä mieleen, että jälkiviisuus on taiteenlajeista vastenmielisimpiä.

Julkisessa sanassa on jäänyt sivuseikaksi aspekti, joka liittyy lahjakkuuteen. Ensinnäkin epo-epäilyjen alaiset entiset suomalaiset huippu-urheilijat olivat ikäluokkansa lahjakkaimpia hiihtäjiä – käyttivät sitten kiellettyjä aineita tai eivät. Toiseksi tuntuisi erikoiselta, että suomalaiset olisivat hiihtokansana lahjattomampia kuin vaikkapa norjalaiset, ruotsalaiset, venäläiset tai italialaiset. Jos referoi norjalaisten viime aikojen kommentteja, voidaan karrikoiden päätellä, että suomalainen ei voi voittaa norjalaista muuten kuin vilpillä. Paskapuhetta sanon minä.

Todennäköisesti maailman hiihtovalioliitot olivat samalla viivalla lähestulkoon koko 1990-luvun, jolloin Kansainvälisellä Hiihtoliitolla karkasi mopo käsistä veriarvojen suhteen. Hälytyskellot eivät soineet siinäkään vaiheessa, kun huippuhiihtäjien harmiksi nousivat liian korkeat veriarvot. Entisaikaanhan vihollinen oli anemia, joka on varsin tuttu vieras kovassa kestävyyskuormituksessa.

Järkevintä antaa viime aikojen dopingkirjoittelussa ovat olleet kommentit, joissa on varoiteltu antamasta Mika Myllylälle marttyyriin viittaa. Sitä hän ei todellakaan ansaitse, sillä todelliset marttyyrit ovat aivan muualla.

Jos pitää paikkansa, että kansainvälinen hiihto oli koko 1990-luvun epon kyllästämä, on myös selvää, että kärkeen ei ollut asiaa ruisleivän voimalla. Kuitenkin Suomesta löytyy kymmenittäin lahjakkaita urheilijoita, jotka yrittivät samaan aikaan huipulle rehellisin keinoin. Miltähän tuntuu sellaisesta kaverista, joka pisti kaiken peliin opiskelujen ja työuran kustannuksella, mutta huomaa nyt olleensa parhaat vuotensa eri viivalla vilppiä harrastaneiden kanssa?

Dopingsotkun suurimmat häviäjät löytyvätkin niistä lahjakkuuksista, jotka hiihtivät 1990-luvulla puhtain paperein ja ilman reilun pelin mahdollisuutta. Kyseisellä vuosikymmenellä hukattiin kokonainen suomalaisen hiihdon sukupolvi. Heidän tuntemuksistaan tai kohtaloistaan ei tosin kirjoiteta riviäkään. Tässäkin valossa Myllylään nimissä Ilta-Sanomissa aikoinaan julkaistu testamentti Suomen kansalle on urheiluhistoriamme korniuden huippu.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 13.2.2010